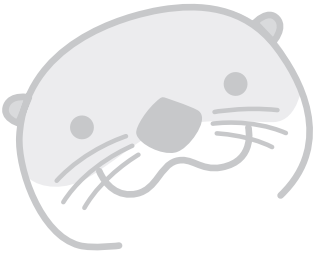


# นิรมิต

แก้วแก้ว



ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์อรุณ  
กรุงเทพมหานคร



หนังสือคุณภาพ  
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

# คำนำสำนักพิมพ์

นิรมิต จินตนิยายจากจินตนาการอันล้ำเลิศของ ‘แก้วเก้า’ เกี่ยวกับ  
แคว้นสาระ ดินแดนสมมุติทางเหนือของประเทศไทย เคยตีพิมพ์เป็นตอนๆ  
ในนิตยสาร *สกุลไทย* ก่อนจะพิมพ์รวมเล่มหลายครั้งตลอดเวลายี่สิบกว่าปี  
ที่ผ่านมา

ความสนุกชวนติดตามของ *นิรมิต* ทำให้นวนิยายเรื่องนี้เป็นที่ชื่นชอบ  
อยู่ในความนิยมของผู้อ่านเรื่อยมา ครั้นเมื่อขาดตลาดไประยะหนึ่ง *นิรมิต*  
ก็เป็นเรื่องที่แฟน ๆ เรียกร้องให้พิมพ์ซ้ำเป็นอันดับต้น ๆ และสำนักพิมพ์อรุณ  
ก็ได้ตอบสนองเสียงเรียกร้องนั้นแล้ว

เชิญพลิกไปพบกับเสน่ห์ของแคว้นสาระ และชีวิตแสนพิสดารของ  
‘เจ้าภูวง’ ‘ภังคี’ และ ‘ไทวัน’ ได้ ณ บัดนี้

สำนักพิมพ์อรุณ

พฤษภาคม 2563

# 1



ทะเลเมฆสีไข่มุก ลอยสลับสลับอยู่บนเวียงฟ้าสีน้ำเงินจัด  
แลลิบจนสุดสายตา ก่อนตัดปลายด้วยลำแสงตะวันซึ่งส่องเรืองอุไรเป็นรัศมี  
กระจายขึ้นตรงปลายฟ้า มองดูเหมือนดินแดนอีกแห่งหนึ่ง...สะอาด เวียงว่าง  
และไพศาลเกินกว่าขอบเขตความนึกฝันจะคำนึงถึงได้

ใกล้รุ่งหอดสายตาทอดออกไปนอกหน้าต่างบานเล็กข้างตัว ฝ้ามองภาพ  
ที่เห็นอยู่เบื้องนอกเครื่องบินด้วยความคิดล่องลอยไปชั่วขณะ...มันลอยไปไหน  
หล่อนไม่อาจทราบได้ รู้แต่ว่าทุกครั้งที่เห็นความโล่งลี้ว สะอาดตาของท้องฟ้า  
ใจหล่อนเหมือนจะผ่อนคลายจากภาพแห่งความเป็นจริงอันน่าเหน็ดเหนื่อย  
ทั้งปวง แล้วถึงจุดนิ่ง...สงบ...และสว่าง เพียงชั่วอึดใจ

เป็นอึดใจที่ทำให้หญิงสาวได้สะสมพลังงาน...เกิดความสดชื่นกระปรี้-  
กระเปร่าขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

จึงไม่น่าแปลกใจที่เวลาหนึ่งชั่วโมงที่เดินทางจากกรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่  
ใกล้รุ่งไม่ยอมหยิบงานในกระเป๋าเอกสารขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา หล่อนได้แต่  
นั่งพิงพนัก เอี้ยวตัวมองภาพทะเลฟ้าภายนอก แล้วหลายครั้ง...ก็คิด  
ซ้ำซากว่าน่าเสียดายที่มันเป็นแต่เพียงภาพลวงตา เมื่อเช้าใกล้ ก็จางหาย  
กลายเป็นเพียงละอองไอน้ำบางเบา ไม่มีหมู่เกาะ ไม่มีท้องทะเล ไม่มีแนว

คีรีป้อมปรากรอย่างที่เราเห็นได้จากกระยะไกล...ล้วนเป็นเพียงภาพลวงตา

หล่อนเคยถ่ายทอดความคิดนี้ให้ทศิศาฟัง ก็ได้รับคำตอบว่า

“เมฆมาก ๆ นะไม่ดีหรอก เครื่องบินผ่านเข้าไปแล้วโคลงเคลง เมาเครื่องง่าย”

“คนเราเห็นกันเพียงแค่นั้นหรือคะ” หล่อนร้องอุทธรณ์

ทศิศาเพียงแต่มองหล่อนด้วยสายตาของคนมองเด็กที่กำลังร่ำร้องหา  
พองสบู่สวย ๆ แล้วเปลี่ยนเป็นคุยเรื่องอื่นแทน

ไกล้รุ่งก็เลยเลิกพูดเรื่องนี้กับเขา เพื่อนร่วมงานของหล่อนเป็นคน  
ปราดเปรียวว่องไวอยู่ในโลกของวัตถุ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นไปด้วยสิ่งที่จับต้องได้  
เป็นประโยชน์ ไม่เบี่ยงแปล่าไปกับความคิดคำนึงที่เป็นไปไม่ได้

อย่างไรก็ตาม หญิงสาวลอบตัวเองว่าหล่อนก็ยังคงอยู่ในโลกแห่ง  
ความเป็นจริงได้ไม่น้อยกว่าคนอื่น อย่างน้อยพิสูจน์ได้ด้วยตำแหน่งพิธีกร  
รายการ ‘สร้างสรรค์เพื่อวันหน้า’ ทางโทรทัศน์ ร่วมกับทศิศา พิธีกรชาย  
ซึ่งเป็นดารานักแสดงรุ่นพี่ และประสบความสำเร็จด้วยดีทั้งด้านงานแสดง  
และงานพิธีกร

หล่อนมาเชียงใหม่ครั้งนี้ ก็เนื่องด้วยงานอีกนั่นแหละ แต่ว่าไกล้รุ่ง  
มาก่อนล่วงหน้าหนึ่งวันเพื่อจะได้มีโอกาสพบเพื่อนสนิทที่เรียนชั้นมัธยม  
มาด้วยกัน และเป็นคนเชียงใหม่โดยกำเนิด ส่วนทศิศาจะมาในวันรุ่งขึ้น

พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินนำของว่างมาบริการ หล่อนวางถาดลง  
แล้วส่งยิ้มให้หญิงสาวอย่างจำได้ดี

“คุณไกล้รุ่ง ไปเที่ยวเชียงใหม่หรือคะ” หล่อนถามยิ้ม ๆ

“ไปอัดเทปรายการค่ะ” ไกล้รุ่งยิ้มให้หล่อนอย่างแจ่มใสเช่นกัน  
“ทำเรื่องดนตรีของชาวเหนือ”

“อย่างพวกสะล้อ ซอ ซึง ใช่ไหมคะ”

“เรามองไปถึงวันข้างหน้าด้วยค่ะ ดูว่ามีการปรับดนตรีแบบเดิมให้เหมาะ  
กับยุคสมัยได้หรือไม่ คนดูจะได้มองเห็นพัฒนาการด้วยค่ะ” หล่อนอธิบาย  
อย่างแจ่มใส เต็มอกเต็มใจที่จะเผยแพร่งานนี้

รายการ ‘สร้างสรรค์เพื่อวันหน้า’ ไม่ใช่รายการบันเทิง แต่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกิจกรรมสร้างสรรค์ ทั้งด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษาและวัฒนธรรม บริษัทผู้ผลิตได้พยายามหาวิธีไม่ให้รายการนี้ดูหนักเกินไปด้วยสารจนคนดูรู้สึกอึดอัด ในที่สุด ก็ลงตัวได้ว่าพิธีกรมีส่วนช่วยได้มากในการนำเสนอ นอกเหนือไปจากเนื้อหา และการบันทึกภาพ ซึ่งจะต้องเน้นความสวยงาม จับตาเป็นหลักใหญ่ไม่น้อยไปกว่าสาระที่แทรกอยู่

ทิสามีบทบาทสำคัญทีเดียว เพราะหน้าตาเขาหล่อเหลาเออาการ... นี่ก็เป็นแรงจูงใจสำคัญ แล้วยิ้มง่าย ทำทางขี้เล่น มีอารมณ์ขัน แต่ทว่า ทะมัดทะแมง ประเปรี้ยว เออาการ เออาการ ไม่ใช่ขี้เล่นอย่างเหลวไหล ทำให้คนดูเพลิดเพลินกับการนำเสนอได้มาก

พอๆ กับทีมงานต่างก็เบาใจที่มีเขาเป็นพิธีกร

“ทิศเขาเจนเวทีมาแล้ว เรื่องการพูดจา มุกกลิ้ง ไหวพริบ ไม่ต้องมาสอนกันใหม่เลย”

ส่วนตัวหล่อนเองได้รับหน้าที่นี้ก็เพราะ

“รุ่ง ฟอรัมเขาสดดี แล้วเราต้องการคนที่มีเวลาให้เราเต็มที่ ไม่มีงานแสดงมาแบ่งเวลาไป ข้อสำคัญ รุ่งเรียนมาทางนี้ ช่วยได้หลายอย่าง”

จริงอยู่ เมื่อปรากฏตัวออกมาทางจอแก้ว ไกล่รุ่งอาจจะดูใสสวยแจ่ม เหมือนดอกไม้ยามอรุณ แต่ก็ไม่มีใครนอกจากคนทำงานด้วยกันรู้ว่าหล่อนต้องทำงานหนัก ด้วยความอดทนและแกร่งต่องานที่ไม่มีเวลาอันแน่นอน ตลอดจนทำตัวให้กินง่าย อยู่ง่าย ซ้ำยังต้อง ‘ดูดี’ เมื่อออกหน้ากล้อง แม้ว่าเหนื่อยเพลียหรือไม่สบายครั้นเนื้อครั้นตัว ปวดหัว ปวดท้องอยู่ก็ตาม

มัลลิกา แม่ของหล่อนเคยถามด้วยความห่วงใย

“งานนี้หนักเกินไปหรือเปล่า ลูก ทำงานอะไรกัน ดีสองดีสามก็ยังไม่กลับบ้าน เตี้ยวก็ต้องออกไปจังหวัดโน้นจังหวัดนี้ ร่างกายจะทนไหวหรือ”

“รุ่งเคยหนักกว่านั้นะคะ สมัยเรียน” หล่อนตอบอย่างสดใสเพื่อมิให้แม่เกิดวิตกกังวล “รุ่งไม่ชอบงานที่ต้องนั่งโต๊ะอยู่เฉยๆ งานนี้สนุก แล้วรุ่งก็ได้ใช้ความรู้ที่เรียนมาด้วยค่ะ”

เมื่อได้ยินอย่างนี้มีลลิกาก็ไม่ว่าอะไรอีก เพราะเธอเองเป็นผู้หญิงเก่ง คนหนึ่งของสาขาการงาน เธอเข้าใจดีว่ายุคสมัยนี้ไม่ใช่ยุคที่ผู้หญิงจะอยากนั่งอวดรูปโฉมอยู่เฉยๆ หรือทำงานอย่างเบาสบายที่สุดเท่าที่จะแตะได้

ใกล้รุ่งเบาใจที่ทางบ้านเข้าใจหล่อน พ่อแม่เป็นคนทันสมัย มองเห็นคุณค่าของงานเท่าๆ กับคุณค่าของคุณธรรม

“งานนี้มันช่วยเราได้หลายอย่าง” พ่อเคยอบรมลูกเช่นนี้ “ไม่ใช่ว่ามีความหมายแค่เงิน งานทำให้เรารู้สึกถึงคุณค่าของตัวเองที่เกิดมา ว่าทำประโยชน์อะไรให้คนอื่นได้แค่ไหน ทำให้เราไม่ฟุ้งซ่าน ไม่แคบ ไม่เห็นแก่ตัว คนไม่ชอบทำงานนั้น...ถ้าไม่เบียดเบียนคนอื่น ก็เบียดเบียนตัวเอง ทำชีวิตให้เปลืองเปล่า พวกนี้สุขภาพจิตเสียทั้งนั้นแหละลูก”

พ่อสอนลูกๆ อย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก คำพูดของพ่อเคร่งขรึมเอางานเอាកารเหมือนพูดกับผู้ใหญ่ด้วยกันมากกว่าพูดกับเด็ก จนบางครั้งแม่ถึงกับหัวอย่างขบขัน

“ลูกเพิ่งแปดขวบเท่านั้นนะคะ พ่อ นั่งหน้าเปือไหลอ ฟังรู้เรื่องรีเปล่าจ๊ะ”

หรือไม่ก็

“โตขึ้นลูกเราคงพูดกันเก่งแน่ๆ เก่งชนิดไปอภิปรายในสภาได้เชียวละ”

ใกล้รุ่งมีพี่สองคน พี่สาวคนโตสมรสไปแล้วเมื่อปีก่อน กลายเป็นนักธุรกิจหญิงเจ้าของศูนย์การค้าย่านชานเมือง ส่วนพี่ชายซึ่งเป็นลูกคนกลางนั้นทำงานอยู่องค์การระหว่างประเทศซึ่งมีสำนักงานอยู่ในกรุงเทพฯ เมื่อพี่ชายขอย้ายไปพักอยู่ในคอนโดมิเนียมกลางใจเมืองเพื่อความสะดวกในการทำงาน ในบ้านก็เลยเหลือลูกสาวคนเล็กอยู่คนเดียวเป็นเพื่อนพ่อแม่

แต่งงานก็ทำให้หล่อนไม่ค่อยมีเวลาอยู่ติดบ้านนัก

ไปเชียงใหม่คราวนี้ หญิงสาวตั้งใจว่าจะหาของฝากพิเศษไปให้พ่อแม่สักชิ้น ไม่ใช่ประเภทหมอนหรือหมวยที่หล่อนจะหิ้วไปฝากอยู่แล้วเป็นของธรรมดา น่าจะเป็นอะไรสักอย่าง งดงาม ประณีต มีราคา บอกให้รู้ว่า

หล่อนตั้งใจแค่นั้นจะเลือกมาให้ท่าน

เครื่องเงิน ผ้าไหม หรือศิลปวัตถุเล็กๆ ลักอย่าง แม้ชอบสะสมงาน  
ละเอียดประณีตทำนองนี้ ส่วนพ่อนั้น...ภาพเขียน ภาพปั้นลกะก็ ชอบมาก  
บางที่อาจจะเป็นเซรามิกใหญ่ๆ ลักขึ้นไปประดับสวนหย่อมนอกห้องทำงาน

หญิงสาวทอดตามองออกไปนอกหน้าต่าง ละอองเมฆบางเบาลอยผ่านไป  
ไปเหมือนใครสะดายแพรปลิวอยู่ราวๆ ดวงอาทิตย์เลื่อนลับลงต่ำ  
คาดขอบทะเลเมฆด้วยสายสร้อยทองเส้นเล็กบางเป็นประกายเลื่อมพราย  
อยู่ไกลลิบลับ

มันเป็นแค่ภาพลวงตา - หญิงสาวเตือนตัวเอง - หากว่าเครื่องบิน  
บินเข้าไปจริงก็แปรสภาพเป็นละอองไอน้ำอุ่นตัวกันอยู่อย่างหลวมๆ ไม่มี  
อะไรหนาหนุ่มเหมือนฟูกขนนกอย่างที่เห็นอยู่ไกลๆ

แต่คงจะน่าเสียดายมาก หากว่าทุกคนมองเห็นทุกอย่างเป็นจริงอย่าง  
ที่มันเป็นจริง เหมือนมองเห็นเมฆทั้งใกล้และไกลว่าเป็นแค่ละอองน้ำมัวๆ  
ปราศจากตัวตน

เพราะถ้าหากเป็นอย่างนั้น จินตนาการบรรเจิดจะมาจากไหนกันแล้ว  
โลกที่ขาดความคิดฝัน...คงจะแห้งแล้งไม่ผิ ดอะไรรักกับภาพที่มีเพียงสีเทา  
และดำ

ใกล้รุ่งเคยมาเชียงใหม่หลายครั้งแล้วจนกระทั่งคืนเคยดี หล่อนจึงไม่ตกใจ-  
แม้ว่าแปลกใจและผิดหวังบ้าง เมื่อเหลียวซ้ายแลขวามองดวงหน้าที่มารอรับ  
ผู้โดยสาร แล้วไม่เห็นว่ามีหน้ามธูรีรออยู่อย่างทีคิด

ถึงอย่างไรมธูรีก็ต้องมารับแน่ๆ - หญิงสาวบอกตัวเอง ไม่ได้วิตก  
ทุกซักร้อนอะไร - อาจจจะรถติด เชียงใหม่ตอนนีั้รถราคับคั่งไปหมดเกือบจะ  
เคียงคู่กับกรุงเทพฯ ได้แล้วเรื่องปัญหาการจราจร รอสักพัก เดี่ยวเพื่อนหล่อน  
ก็คงเดินแกมวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาเอง

หญิงสาวยื่นรอ จนกระทั่งผู้คนที่โดยสารมาเที่ยวบินเดียวกับหล่อน  
แยกย้ายกันออกจากอาคารไปหมดแล้ว ก็ยังไม่มัวว้าวของเพื่อนรักจะวิ่ง

เข้ามาให้เห็นพร้อมกับคำขอโทษขอโพย

เอ๊ะ! ยังไงกัน

นึกถึงหมายเลขโทรศัพท์บ้านเพื่อน ลองโทร.ไปซิ เมื่อมธุรีเกิดจำ  
เที่ยวบินผิดพลาด ไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็ต้องลองดู

หญิงสาวเดินหาโทรศัพท์สาธารณะ หยอดเหรียญโทร.ไปตาม  
หมายเลขนั้น แต่ก็มีแต่สัญญาณเรียก ไม่มีผู้รับสาย

จะนั่งแท็กซี่ไป...เพื่อไม่มีคนอยู่บ้าน...ก็ต้องไปนั่งรออยู่หน้าบ้านอีก  
นั่นแหละ ดีไม่ดีสวนทางกับเพื่อนก็ยิ่งยุ่งหนักเข้าไปอีก

ไปนั่งรอในห้องอาหารหรือคอฟฟี่ช็อปที่นี้ดีกว่า มธุรีคงจะตามหา  
ตัวหล่อนเองจนกระทั่งพบ รายนี้เดินเก่งอยู่แล้ว

หล่อนขึ้นบันไดเลื่อนไปชั้นสอง วันนี้ช่างปลอดภัยไปรงดีแท้ๆ ไม่รู้ว่า  
ผู้คนไปไหนกันหมด ผิดตากว่าทุกครั้งที่มา หรือว่าจะเป็นเพราะไม่ใช่ฤดูการท่องเที่ยว...แต่ก็แปลก คนก็มาเที่ยวเชียงใหม่กันทั้งปีนี่นา

เดินไปเรื่อยๆอย่างไม่สนใจอะไรนัก จนกระทั่งผ่านมาถึงหน้าประตู  
บานหนึ่ง ตกแต่งคล้ายประตูหน้าบ้าน มีหน้าต่างเปิดกว้าง มองเข้าไปเห็น  
เป็นห้องนั่งเล่นกึ่งห้องอาหาร มองเห็นโต๊ะตัวหนึ่งปูด้วยผ้าขาวสะอาดเอี่ยม  
ด้านหน้าตรงทางเข้า ตกแต่งด้วยไม้ฉลุสีอ่อนเกือบเป็นสีทอง ลวดลาย  
แปลกตา ไม่ใช่ลายฉลุคล้ายลูกไม้อย่างที่เรียกว่าลายขนมปังขิงของบ้านเรือน  
สมัยรัชกาลที่ 6 อย่างที่ย้อนกลับมาเป็นที่นิยมในกรุงเทพฯปัจจุบัน และก็  
ไม่ใช่ศิลปะล้านนาอย่างที่หล่อนพอจะจำได้

หญิงสาวเข้าไปยืนมองลายไม้สลักโปร่งนั้นด้วยความแปลกใจและ  
พิงพอใจ มันไม่ใช่ลายฉลุแบนๆ ปรูโปร่งอย่างที่นึกแต่แรก แต่ว่ามันนั้น  
มีส่วนกลมกลิ้ง หยักเว้า เหมือนนำเถาวัลย์มาขดเลื้อยพันกันเป็นลายโปร่ง  
เนื้อไม้คงจะสีอ่อนแต่เดิม แล้วเมื่อลงน้ำมันเคลือบ ก็สะท้อนแสงไฟจาก  
โคมแก้วประกอบทองเหลืองแบบโบราณ กลายเป็นสีทองอ่อนเจือจางงาม  
ประหลาดตา

หญิงสาวอกไม่ถูกว่ามันเป็นร้านอาหารหรือสำนักงานอย่างใดกันแน่



แต่การตกแต่งแยบยวนใจให้ลึกลับประตูก้าวเข้าไป เพียงก้าวแรกก็สัมผัสกลิ่นหอมอ่อนชื่นใจ คล้ายกลิ่นดอกไม้สดในทุ่งหญ้ากลางสายลม พร้อมกับเสียงเพลงแผ่วเบาจากเครื่องดนตรี...ใส หวานแจ่มเหมือนท่าจากแก้วกระทบกัน

หล่อนเหลือวชาญแลขวา มองไม่เห็นลูกค้าแม่แต่คนเดียวในร้าน พนักงานบริการหายไปไหนก็ไม่เห็นมี โต๊ะบุผ้าขาวคลุมด้วยลูกไม้ถักมืออยู่ตัวเดียวกลางห้อง ถัดไปวางเครื่องดนตรีหลายชิ้นบนยกพื้นเตี้ยๆ หน้าตาเป็นเครื่องดนตรีตะวันออกแต่ไม่ใช่ของไทย

“ร้านอะไรกัน” หญิงสาวถามตนเองด้วยความพิศวง

โต๊ะตัวที่เห็น มีเก้าอี้เพียงสองตัว แจกันเคลือบสีขาวยปักดอกไม้เล็ก ๆ กลีบสีฟ้าสดสวย พร้อมด้วยแผ่นหินอ่อนสีฟ้าจางๆ เขียนตัวทอง ที่แรกนึกว่าเป็นรายการอาหาร แต่เมื่อก้มลงอ่านก็กลับเห็นเป็นชื่ออะไรสักอย่างเป็นตัวอักษรที่บอกไม่ถูกว่าเป็นภาษาอะไร

บนผนังด้านตรงข้ามมีภาพวาดแขวนอยู่ภาพหนึ่ง

ภาพนั้นขนาดไม่ใหญ่โตอะไรนัก วาดด้วยสีน้ำมัน สีอ่อน ดูเย็นตา แต่งแต่มีรายละเอียดแจ่มชัด เป็นภาพที่มองผ่านหน้าต่างกระจกใหญ่ ออกไปเห็นห้องทุ่งกว้างท่ามกลางแสงจันทร์ซึ่งสว่างแจ่มเกือบจะเท่าตอนเช้า ตรงเส้นขอบฟ้านั้นทุ่งลาดสูงชันเหมือนอยู่ในหุบเขาเตี้ย ๆ ภูเขาเนินจนสุดสายตา พื้นหญ้าไล่ด้วยสีเงินยวงตะแต่มด้วยหยาดระยิบระยับของน้ำค้าง พร้อมกับกิ่งห้อยตัวน้อยๆ เป็นวงกลมกลมเรื่อเรือง ล่องลอยอยู่เหนือยอดหญ้าไกลออกไป เหมือนนางฟ้าตัวกระจิดิริดออกท่องเที่ยวในยามค่ำคืน

ภาพนั้นจะจำลองมาจากที่ไหน หรือว่าเป็นเพียงความคิดฝันของจิตรกรก็ตาม แต่ก็สามารถสื่อถึงความสวย สงบ กระจ่างของดินแดนอันร่มเย็นชุ่มชื้น ซึ่งดูเหมือนจะไม่มีการแข่งขันอันเร้าร้อน เทคโนโลยีที่โหดแล่นไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง หรือความแห้งแล้งทางไภวธรรมชาติ...อย่างโลกสมัยใหม่นี้เลย

“ยินดีต้อนรับ...”

หญิงสาวเกือบสะดุ้ง เมื่อเสียงหนึ่งดังขึ้นอย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวตรงหน้า น่าแปลกที่หล่อนไม่ทันเห็นว่าใครเดินเข้ามาจนกระทั่งเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าตัวเอง

“เชิญนั่งก่อนสิครับ”

น้ำเสียงเขาน่าฟัง พุดจาชัดเจนน แต่ว่าวิธีการทอดเสียงนั้นฟังแปลก นุ่มหู ไม่เหมือนใคร หล่อนไม่แน่ใจว่าเขาเป็นคนถิ่นเหนือหรือไม่...แต่ก็น่าจะใช้ เมื่อมองดูผิวเหลืองนวลเกลี้ยงเกลา ดูใสสะอาดจนมองเห็นแนวเขี้ยวจาง ๆ สองข้างแก้ม ที่แปลกอีกอย่างหนึ่งคือสูกที่สวม...ไม่ใช่สีเทาหรือสีเนื้ออย่างสูกสีอ่อน ๆ ทั่วไป แต่ว่าเป็นสีครีมนวล ซึ่งดูเหมือนจะจับความสว่างของผิวพรรณให้โดดเด่นมากกว่าจะกลายเป็นซีดเซียวอย่างคนขาวทั้งหลาย

แม้แต่ไกล่รุ่ง ผู้เคยชินกับรูปลักษณะหล่อเหลาของบรรดาพระเอก ดารานักแสดงทั้งหลายอยู่แทบจะทุกเมื่อเชียววัน ก็ยังไม่วายมองผู้ชายคนนี้ด้วยความทึ่งในรูปโฉมที่เห็น

เขาเป็นใคร ทำอะไรอยู่ที่นี้...และ...แม้แต่ว่าห้องนี้เป็นที่ส่วนตัวของเขา หรือเป็นสถานที่เปิดให้บุคคลภายนอกเข้ามาได้ ไกล่รุ่งก็เริ่มไม่แน่ใจเสียแล้ว

“ขอโทษค่ะ” หล่อนรีบบอก “ดิฉันอาจจะเข้ามาผิดที่...”

“ไม่ผิดหรอกครับ ถ้าคุณสนใจ”

เขาเลื่อนเก้าอี้ให้หล่อนนั่งลง ก่อนจะอ้อมไปที่ตัวตรงข้าม นั่งลงอย่างนุ่มนวล ปราศจากเสียง

กรอบนัยน์ตารูปยาว เปลือกตาซ้อนกันเป็นชั้นลึก รับกับรูปคิ้วหนา เรียวทอดปลายสุดหางตา มองหญิงสาวแล้วยิ้มน้อย ๆ ผุดขึ้นในดวงตานั้น เช่นเดียวกับริมฝีปากหยักบาง

“ผมขอขำว่า...ยินดีต้อนรับ”

ไกล่รุ่งนึกสงสัยว่าผู้ชายคนนี้มีอาชีพอะไร นักธุรกิจหรือ...แต่ตัว

ดูสวยสะอาดราวกับจะไปงานเลี้ยงหรูหราสักแห่ง ทั้งเสื้อนอกและเชิ้ตตัวใน เป็นผ้าที่หล่อหนักไม่ออกว่ามีชายในประเทศ มันดูเข้าชุดกันอย่างเหมาะเจาะ ราวกับสั่งตัดเป็นพิเศษ ตัวเสื้อด้านหน้าแหวกออกเผยให้เห็นเสื้อกั๊กตัวใน ซึ่งมีสายนาฬิกาพุกห้อยอยู่...เหมือนแฟชั่นผู้ดีอังกฤษเมื่อต้นศตวรรษ แต่ มันก็ดูกลมกลืนกันกับผู้ชายตะวันตกคนนี้อย่างไม่มีอะไรขัดเขิน

จะว่าเป็นดารา นักร้อง หรือนายแบบ หล่อนก็น่าจะเคยเห็นมาก่อน... ไม่ใช่ ท่วงทีผู้ชายคนนี้ได้ดู ‘คลาสสิก’ ราวกับว่าเขาเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่เพิ่งมาดูดีเมื่อแต่งตัว

“ผมไม่ใช่คนในวงการบันเทิงอย่างคุณ”

หญิงสาวเกือบสะดุ้งอีกครั้ง

เฮ้! มาเจอมนุษย์ที่เดาใจคนเก่ง หรืออ่านใจคนออกเข้าแล้วรีเรา

เมื่อมองเป็นเชิงถาม ก็เห็นรอยยิ้มจางๆ อย่างขื่นๆ เสี่ยงนุ่่มหูแก้มข้อ ข้อใจของหล่อนในประโยคต่อไป

“แต่ผมรู้จักคุณ คุณใกล้รุ่งมาถ่ายทำรายการที่นี้ใช่ไหมครับ”

หญิงสาวเกือบจะพลอดถอนใจออกมาอย่างโล่งอก หล่อนแย้มริมฝีปาก ออก... คล้ายยิ้มที่ใสสว่างเหมือนท้องฟ้ายามรุ่งอรุณออกมาให้เห็น ยิ้มที่ชนะใจ คนดูรายการมาแล้วทั่วประเทศก็ว่าได้

“ใช่ค่ะ ดิฉันมาลวงหน้าก่อนคนอื่นหนึ่งวัน มาทำเรื่องดนตรีของ ชาวเหนือ ติดตามว่าปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงไปถึงไหน”

หล่อนหยุดชะงัก เมื่อเสียงดนตรีใสแผ่วๆ จากลำโพงในร้านแว่นมา กระทบหูอีกครั้ง หลุดปากออกมาว่า

“ดนตรีอย่างที่ได้ยินนี้ เพราะมากนะค่ะ ไม่ทราบว่าจะเล่นด้วยอะไร... ใสจริง ๆ”

ชายหนุ่มนั่งฟังนิดเดียว ก็ตอบเรียบๆ ว่า

“ไม่ใช่ดนตรีของล้านนาหรอกครับ เป็นดนตรีสาระ”

“สาระ?”

“แคว้นสาระ ที่ตอนนี้เป็นสาธารณรัฐไปแล้ว จำได้ไหมครับ... นี่เป็น

ดนตรีพื้นเมืองของสาระ เล่นด้วยระนาดแก้ว”

“สาระ?” หญิงสาวทวนคำอย่างพิศวงในตอนแรก แต่แล้วก็ निकออก  
ในนาทีต่อมา “อ้อ! สาธารณรัฐซาร์คนั่นเอง”

ความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของเอเชียอาคเนย์เมื่อสองสามปี  
มานี้เอง ส่งผลให้กับการเมืองภายในของหลายประเทศ บางประเทศก็เปลี่ยน  
จากระบอบสังคมนิยมเป็นประชาธิปไตย และบางประเทศก็จำเป็นต้องปล่อย  
แคว้นบางแคว้นในดินแดนให้กลายเป็นอิสระขึ้นมาอย่างเต็มตัว เพราะ  
ไม่อาจอุ้มเอาปัญหาความแตกต่างเรื่องเชื้อชาติ และปัญหาการเรียกร้อง  
อิสรภาพให้ยึดเยื้อต่อไปได้

ใกล้รุ่งยังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยเมื่อ ‘แคว้นสาระ’ กลายเป็น ‘ประเทศ  
ซาร์ค’ หล่อนรู้เรื่องราวของประเทศนี้บ้างเพียงรางๆ ตอนนั้นก็พยายามทบทวน  
เท่าที่จะ निकออก

“ถ้าออกเสียงอย่างฝรั่ง ก็กลายเป็น La Republique de Sarac” อีก  
ฝ่ายหนึ่งหัวเราะเบาๆ ในลำคอ “ฟังเสียงแล้วเหมือนประเทศในตะวันออกกลาง  
มากกว่าแหลมอินโดจีน”

หญิงสาวฟังคำแปลนั้นอย่างประหลาดใจ

ตามความเคยชินของหล่อน ถ้าหากว่าใครเอ่ยถึง ‘ภาษาฝรั่ง’ หล่อน  
จะเข้าใจโดยอัตโนมัติว่าหมายถึงภาษาอังกฤษ จะเป็นอังกฤษแท้หรือว่า  
อังกฤษอเมริกันก็ตามทีเถิด แต่ผู้ชายคนนี้เอ่ย ‘ภาษาฝรั่ง’ ในความหมาย  
ของ ‘ภาษาฝรั่งเศส’ ซึ่งมีคนรู้น้อยคนมากในประเทศไทย

และสำเนียงที่เปล่งออกมานั้น ชัดเจนจนฟังไม่ต่างจากลิ้นของเจ้าของ  
ภาษาเลยก็ว่าได้

ความคิดแวบขึ้นมาเหมือนสายฟ้าแลบ หญิงสาวถามออกไปทันที

“คุณเป็นชาวสาระหรือคะ”

ศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมดำสนิทเส้นละเอียด สลวยน้อยๆ สะบัด  
ปลายแนบต้นคอ ก็ม้วนๆ รับคำถามของหล่อน

“ผมเป็นชาวสาระ”

น้ำเสียงเขาสงบ นิ่ง แต่ก็แฝงด้วยความหนักแน่นบางประการ จนทำให้ใกล้เคียงเหลือบมองอีกครั้งด้วยความที่

แต่พูดเพียงว่า

“ความจริง สาธารณรัฐสาร์จะอยู่เหนือไทยขึ้นไปไม่มากนัก แต่น่าเสียดายนะคะ ดิฉันคิดว่าพวกเราารู้เรื่องของประเทศนี้น้อยกว่าประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ”

“เพราะสาร์เพิ่งจะเป็นอิสระ ตั้งประเทศของตัวเองได้ไม่นาน ก่อนหน้านี้ก็เป็นแค่รัฐหนึ่งเท่านั้นเอง เป็นดินแดนปิดอยู่ในประเทศใหญ่ เลยไม่ค่อยมีใครรู้จัก”

หญิงสาวส่งยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างแจ่มใส ตามแบบของหล่อน

“อีกหน่อย สาร์ก็คงจะเป็นที่รู้จักมากกว่านี้”

“ผมก็หวังว่าเช่นนั้น”

หนึ่งไปครู่หนึ่ง หญิงสาวขยับตัว แต่เขาเป็นฝ่ายลุกขึ้นก่อน เดินไปที่บาร์มูมห้อง หยิบแก้วเนื้อบางสองใบกลับมา

“เชิญดื่มก่อนสิครับ แล้วเราค่อยคุยกันต่อ”

เขาวางเครื่องดื่ม บรรจุน้ำสีแดงสดสวยเกือบเต็มแก้วเนื้อบางใสแจ๋ว ลงตรงหน้าหญิงสาว ก่อนจะวางแก้วแบบเดียวกัน แต่บรรจุน้ำสีชมพูอ่อน จางลงตรงหน้าตนเอง

ทุกอย่างดูแปลกประหลาด...น่าที่...เหมือนอยู่ในฉากละครสักฉากหนึ่ง โดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวว่าก้าวขึ้นไปบนเวทีตั้งแต่เมื่อไร สัญชาติญาณของผู้หญิงบอกว่า...เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่อง que ทุกคนจะประสบได้ง่ายๆ เสียแล้ว

หล่อนไม่ได้แตะต้องน้ำแก้วนั้น เพราะไม่แน่ใจว่ามีอะไรผสมอยู่ แต่อีกฝ่ายยังคงวางท่าสบายๆ ตามเดิมเหมือนไม่สังเกต เสียงเขายังคงนุ่มหู

“ผมบอกคุณว่า ดนตรีของสาร์มีระนาดแก้ว คุณเคยเห็นไหม”

ใกล้รุ่งสิ้นศึระะ ผมเส้นนุ่ม ยาวเพียงระช่วงคอระหัง ไหวตัว เคลื่อนเคลียแก้มเหลือนวล ปราศจากการแต่งแต้มใดๆ นอกจากสีชมพูอ่อนตามเส้นเลือดริ้วบาง นัยน์ตาดำโต ใสเหมือนนัยน์ตาเด็ก

มองเขาอย่างสนใจ หากไร้จิตกิริยาแยมเยื่อนอย่างหญิงสาวเมื่ออยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มรูปงาม

“ไม่เคยเห็นเลยคะ แต่ชักสนใจเสียแล้วว่าเป็นอย่างไร คงไม่ได้ทำด้วยแก้วจริงๆ หรอกนะคะ”

“คล้ายกับแก้ว เป็นผลึกหินชนิดหนึ่ง ประเภทเดียวกับหินควอตซ์ มีอยู่มากตามภูเขาในประเทศ ถ้าหากว่าเอามาตัดให้เป็นแท่งยาว เรียงกันตามลำดับความหนาบางแล้วมันจะมีเสียงสูงต่ำต่างกัน เสียงใสน่าฟังมาก ถึงเรียกกันว่าระนาดแก้ว”

เพลงนั้นกังวานแปลก ท่วงทำนองชวนให้นึกถึงบรรยากาศในราตรีเย็นเฉียบ มีแต่น้ำค้างหยาดเย็นลงทีละหยดบนผิวน้ำสีเข้มเป็นเงาลึก ก่อให้เกิดวงกระจายไวน้อยๆ แสบไม่สังเกตเห็น จนกลืนหายไปในความมืดสลัวของแนวไม้ชายน้ำ...

หล่อนรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อวงน้ำวงสุดท้ายละลายหายไปในความเงียบสัจด์ ถอนใจยาวอย่างแสนเสียดาย

“คุณเข้าใจดนตรีของสาระ”

เสียงนุ่มๆ มีแววมขมเขย ขณะที่หญิงสาวยิ้มแก้วๆ

“ฟังแล้วเย็นจังคะ นึกถึงธรรมชาติตอนกลางคืน...ชื่อเพลงอะไรคะ”

“น้ำคืน...คนไทยเรียกว่าน้ำค้าง” เป็นคำตอบสั้นๆ

“น้ำค้าง?” หญิงสาวอุทาน เกือบไม่เชื่อหูตนเอง แล้วหัวเราะอย่างแจ่มใสระคนขบขัน “แปลกจัง ดิฉันกำลังนึกถึงน้ำค้างเหมือนกัน คนแต่งเพลงนี้เก่งจริง ลือให้คนฟังนึกถึงน้ำค้างได้จริงๆ ด้วย”

“สาระอาจจะมึะอะไรที่แปลกกว่านี้ หากว่าคุณรู้จักมากขึ้น”

“หรือคะ” ไกล่รุ่งย่อนถามอย่างไม่ถือเป็นเรื่องจริงจังเท่าไร “อะไรบ้าง”

หล่อนเพิ่งสังเกตเดี๋ยวนี้เองว่านัยน์ตาของผู้ชายคนนี้ไม่ใช่ดำสนิท หรือน้ำตาลแก่อ่างคนไทยทั่วไป อาจจะช่วยเงาจากขนตายาวที่ล้อมดวงตานั้น หรืออะไรก็ตาม นัยน์ตานั้นเป็นสีน้ำเงินเข้มเกือบดำราวกับท้องฟ้าใน

คืนแรม

“มากทีเดียว อาจจะเป็นประสบการณ์ซึ่งหาที่ไหนอีกไม่ได้”

อะไรบางอย่างจากสายตาคู่นั้น เป็นพลังดึงดูดอย่างน่าอัศจรรย์ เหมือน กระแสน้ำวนพัดหมุนพาหล่อนเข้าสู่ใจกลางส่วนลึกสุด...แม้แข็งขัน ก็ยังไม่วายสัมผัสกระทั่งคืนนั้น ด้วยความพยายามอย่างเต็มที่ หล่อนละสายตาจากเขา ก็มั่งมั่งมองนาฬิกาข้อมือ แล้วอุทานว่า

“ปานนี้เพื่อนคงมาถึงแล้ว ดิฉันคงจะต้องไปเสียที”

เขาลุกขึ้นยืน ยิ้มยังคงชานอยู่ที่ริมฝีปากและดวงตา เหมือนสมคะเน ในบางสิ่งบางอย่าง

“หวังว่าเราคงจะได้พบกันอีก”

หล่อนก้าวออกจากร้าน บังคับตัวเองเต็มที่มิให้หันกลับไปมอง...สังคม เมืองไม่กว้างจนเกินไปนักหรอก หล่อนทำงานที่ต้องพบปะกับสาธารณชน เกือบจะทุกกลุ่ม ลักวันก็คงจะได้พบผู้ชายชาวสาระคนนี้อีก

น่าเสียดาย เขาเองก็มีท่าทีว่ารู้จักมารยาทสังคมเป็นอย่างดี เหตุใด จึงไม่แนะนำตัวเองสักคำว่า...เขาชื่ออะไร

ลงบันไดเลื่อนมาชั้นล่าง เกือบจะพร้อมกันนั้น หญิงสาวคนหนึ่ง ก็เดินแกมวิ่งกระหืดกระหอบตรงมาพอดี

“รุ่ง!” หล่อนร้องลั่นเมื่อเห็นเข้า แล้ววิ่งเข้ามากอดเพื่อนเต็มแรงจน ฝ่ายถูกกอดเกือบจะเสียหลัก “อ๊วย! รุ่ง ขอโทษรื่อยที คอยเรานานไหม รุ่ง ...ไม่ต้องบอก ต้องนานแน่ๆ โมโหไ้กระต่ายแก่ของเราซะแทบจะทุบมันทิ้งไปทั้งคัน เสียตอนไหนไม่เสีย เกิดมาเสียกลางทาง...”

ใกล้รุ่งเขย่าไหล่เพื่อนเบาๆ พุดแกมหัวเราะ

“ซ้าๆ หนอย ฟังแล้วเหนื่อย...เราอยู่ที่นี่เพราะรู้ว่ายังไงหวานก็ต้องมารับ ไปกันเถอะ”

มธุรีเอื้อมมือมาแย่งกระเป๋าเสื้อผ้าใบเล็กกะทัดรัดจากมือเพื่อนโดยไม่ฟังเสียง แล้วหัวมือนึง อีกมือนึงควงแขนหญิงสาวพาดวงแกมลากออกไปจากตัวอาคาร

“คืนนี้ไปเที่ยวกัน พรุ่งนี้จะต้องทำงานแล้วไม่ใช่เหรอ...น่าเสียดายจัง  
ไม่ได้คุยกันนานๆ”

ก่อนออกพันประตูอาคาร สัญชาติญาณบางอย่างทำให้ใกล้รุ่งเหลียว  
กลับไป แล้วก็จริงอย่างที่คิด

ผู้ชายคนนั้นยืนอยู่ชั้นบน เหนือบันไดเลื่อน มือข้างหนึ่งซุกกระเป๋า  
มองลงมา มืออีกข้างหนึ่งยกขึ้นเหมือนจะกล่าวคำอำลาหล่อน

หล่อนจึงยกมือขึ้น ทำนองอำลาเขาเช่นกัน

“ยกมือให้ใครนะ เพื่อนหรือ” มรรริถาม เหลียวชะงัดมองบ้าง

“คนที่เราเพิ่งพบเมื่อครู่ ยืนอยู่บนบันไดเลื่อนนั่นไง”

“ไหน ไม่เห็นมีใคร” มรรริกวาดสายตามอง

ผู้ชายคนนั้นถอยกลับไปอย่างช้าๆ ความจริงมรรริเองก็น่าจะเห็น  
ใกล้รุ่งรู้สึกว่าเป็นเพื่อนหล่อนช่างสายตาไม่ไวเอาจริงๆ ทั้งที่ไม่ได้สวมแว่นสายตา  
เลยสักนิด

แต่ไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืด ก็ตัดบทว่า

“ไม่มีอะไรมากหรอก ไปกันเถอะ”



## 2



บ้านของมธุรีเป็นทาวน์เฮ้าส์ หลังกะทัดรัด อยู่ในตัวเมืองใกล้กับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ่อแม่ซื้อให้เมื่อลูก ๆ เริ่มโต พ่อจะเข้ามาเรียนในตัวจังหวัด และกลายเป็นที่พำนักถาวรเมื่อเรียนจบและทำงานได้

“หวานอยู่คนเดียวหรือ” ไกล่รุ่งถาม มองดูการตกแต่งห้องซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นแบบสาววัยรุ่น

บ้านนั้นเก่าแล้ว แต่การตกแต่งห้องเป็นของใหม่ มีเก้าอี้โซฟาหุ้มเบาะลายใบไม้สีเขียวสดใส ดึงออกมาเป็นที่นอน ตัดกับสีครีมของผนังห้อง ตู๊กตาหมาขนขาวฟูตัวโตกลิ้งอยู่บนพรมลายดอกไม้ปะปนกับหมอนอิงหลากสีกองซ้อนกัน ชิดผนังตั้งหิ้งโปร่งวางของที่ระลึกกระจุกกระจิมตั้งแต่กระถางดอกไม้ขนาดจิ๋วไปจนกระทั่งตุ๊กตาดนตรี และเซรามิกชิ้นเล็กชิ้นน้อย

“ตอนนี้อยู่คนเดียว พี่สาวไปอบรมที่กรุงเทพฯ ปลายเดือนกลับ”

ท่าทางมธุรีไม่ได้เดือดร้อนอะไร ตรงกันข้าม หล่อนกลับชอบความมีอิสระเอามาก ๆ เสียด้วยซ้ำ

“พ่อแม่อยู่จ่อมทอง แต่เราขี่เกียจขัรบรถไปกลับมาทำงานในเมือง ก็เลยอยู่บ้านนี้แหละสบายดี”

หล่อนเดินไปเปิดประตูห้องด้านหลัง มองเข้าไปเห็นเป็นห้องนอนเล็กๆ เห็นได้ชัดว่าตกแต่งใหม่ ผ้าม่านและผ้าคลุมเตียงเป็นสีเนื้อลวดลายชมพูเข้าชุดกัน รั้วกับสีน้ำตาลอ่อนของหวายที่ประกอบเป็นเครื่องเรือน ทั้งเตียงและโต๊ะหัวนอน

“ห้องนี้ของรุ่ง ส่วนห้องนี้...ก็อยู่ติดกัน เล็กนิดเดียวแต่ใหม่เอี่ยมเลย เพิ่งทำเสร็จ”

ใกล้รุ่งเข้าไปในห้องนอนเล็กๆ นั้น แม่เล็กนึกเดียวก็จริง แต่การให้สีและเครื่องเรือนเท่าที่จำเป็น ทำให้ดูโปร่งสะอาดตา หล่อนอุทานอย่างพึงพอใจ

“แหม ห้องนอนนี่น่ารักจัง”

“เราแต่งห้องเอง” มธุรีบอกด้วยสีหน้าปลาบปลิ้ม “ผ้าม่านกับผ้าคลุมเตียงเลือกเข้าชุดกัน ได้พรหมมาแล้วสีเข้ากันเปียบ...เหลือแต่ภาพติดฝาห้องเท่านั้นแหละยังหาไม่ได้ คินนี้ว่าจะชวนไปดูกันหน่อย อยากได้ของแต่งห้อง”

“ดีสิ” ใกล้รุ่งรับคำด้วยความเต็มใจ “เพื่อเจออะไรแต่งบ้านแต่งสวนสวยๆ จะได้ซื้อกลับไปฝากคุณพ่อ”

มธุรีมองเพื่อน ซึ่งนั่งลงบนม้าหวายตัวเล็กๆ หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ซึ่งออกแบบอย่างง่าย ๆ ใช้ได้ทั้งวางเครื่องสำอางและเขียนหนังสือ สายตาหล่อนบอกความเอ็นดูเพื่อน

“ตัวนี่ก็ปีๆ ก็เหมือนเดิม ยังเป็นลูกที่แสนดีเหมือนเก่า”

“ก็เราไม่มีเวลาอยู่บ้าน ต้องเอาของฝากแทนตัวหน่อยสิ”

ใกล้รุ่งโน้มตัวไปลากกระเป๋าเสื้อผ้ามารูดซิปเปิดออก แล้วหยิบกล่องเล็กๆ ห่อด้วยกระดาษห่อของขวัญสีเงินระยับ คาดด้วยโบสีเดียวกันออกมาส่งให้เจ้าของบ้าน

“นี่ละ ของฝาก จำได้ว่าหวานชอบอะไร”

“อู๊ย! ชอบใจมาก” มธุรีรับของไปอย่างปลื้มปิติ แล้วลงมือแกะห่อของขวัญด้วยความระมัดระวัง พึมพำว่า “เห็นกระดาษห่อก็สวยซะแล้ว กลัวจะยับ”

ใกล้รุ่งลุกขึ้น เดินไปแหวกม่านดูโดยไม่ได้ตั้งใจ หน้าต่างห้องนอนหันไปทางด้านข้างของบ้าน มองเห็นซอยเล่นลึกลงเข้าไปพร้อมด้วยรั้วบ้านที่บ้างโปร่งบ้างสุดสายตา ตึกหลายหลังเรียงรายกันอย่างทันสมัยไม่แพ้บ้านในกรุงเทพฯ

“ดูในซอยนี้แล้ว นึกว่าอยู่ในกรุงเทพฯ เสียอีก” หล่อนออกปาก “เหมือนสุขุมวิท ซอยที่ยังไม่กลายเป็นคอนโดฯไปหมดนะ”

มธุรีเกาะก่องออก หล่อนอุทานอย่างดีใจเมื่อเห็นตึกตาดนตรีทำด้วยกระเบื้องเป็นรูปเด็กก่อนนอนเปล ซึ่งขยับโยกไปมาได้เมื่อโซลานพร้อมกับเสียงเพลงใสเบาทำนองเพลงกล่อมเด็กคลาสสิกของบรามส์

“โอ๊ย! ไม่นึกเลยว่าจะได้” หล่อนร้องลั่นด้วยความตื่นตื่น ละล่ำละลักว่า “เราเห็นมันในหนังสือก๊าดแฮร์ตีบปีง อยากได้จนบอกไม่ถูก แต่ไม่รู้จะไปซื้อได้ยังไง... ได้มายังกะฝันไปงั้นแหละ”

ใกล้รุ่งยิ้มพราว มธุรีพลิกก่องดนตรีไปมาอยู่อึดใจ ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนอย่างเอาจริงเอาจัง ถามว่า

“รุ่ง ตัวยังเที่ยวรู้เห็นอะไรแปลกๆ เหมือนเมื่อสมัยก่อนหรือเปล่า”

รอยยิ้มพราวหายไประจกดวงหน้าของผู้ฟัง แต่เพียงอึดใจเดียว คำตอบก็เปล่งออกมาอย่างเรื่อยเฉื่อยเหมือนไม่ใส่ใจ

“เหลวไหล ตัวยังเชื่อเรื่องความเพ้อฝันบ้าง สมัยเราเด็กๆ อยู่อีก”

“เราไม่เคยเห็นว่ามันบ้านะรุ่ง” มธุรียังคงมีสีหน้าจริงจัง “เราว่ามันเป็นความวิเศษอะไรสักอย่างมากกว่า แล้วเป็นไง... ฟอรุ่งโตขึ้นก็ไม่มียีกแล้วงั้นหรือ”

ใกล้รุ่งลุกจากเตียง เดินไปเปิดกระเป๋ายิบเสื้อผ้าออกมาแขวนในตู้เสื้อผ้าเป็นการตัดบท

“เราไม่ยอกนึกถึงมันหรอกหวาน มันคงไม่มีอีกแล้วละ!”

ใกล้รุ่งนอนอยู่บนพรม หุ่นหมอนอิงใบใหญ่ มีหมอนใบอื่นๆ กระจัดกระจายอยู่รอบตัว ท่าทางหล่อนดูเฉื่อยๆ เหมือนกำลังนอนหลับ แต่เมื่อมธุรีชะโงกมอง

ก็เห็นแพนตาตาระยับยับนั้นกะพริบน้อย ๆ ก่อนเจ้าตัวพลิกหน้ากลับมา จมูกเป็นสันแหลมปลายรั้นเล็กน้อยโดดเด่นขึ้นจากดวงหน้าขาวนวล... จมูกอย่างนี้แหละ ที่เวลาไม่ได้ตั้งใจ ยิ่งดูรั้นขึ้นไปอีกตามที่ครูเก่าแก่คนหนึ่ง เคยว่าอย่างดูแถมเอ็นดู

มธุรีอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าหัวสมองภายในได้ผสมสั้น ๆ ดูยุ่งเหยิงเพราะเกลือกกลิ้งอยู่บนหมอนนั้นคิดอะไรอยู่ แต่หล่อนไม่ได้ถาม

“คำนี้ กินอาหารเย็นกันก่อน แล้วก็เลยไปเที่ยวในเมืองด้วยกันนะ ลิม เรื่องงานซะให้หมด เสียตายชีวิตสมัยวัยรุ่น มันไม่น่าจบลงแค่อายุยี่สิบกว่า” หล่อนบอกแถมหัวเราะ “มีโอกาสมือใครก็ขอให้เราทำใจเป็นวัยसरุ่น... Young at heart แล้วจะไม่แก่เร็วไง!”

ก็ได้อยู่หรอก ทำตัวกลับไปเป็นเด็กสาวผู้ยังไม่มีการแต่งงานเป็นห่วง ผูกคอกอย่างทุกวันนี้ ไกลรุ่งจำได้ สมัยเด็ก ๆ เดินกอดคอกินไอศกรีมโคนไปกับเพื่อนรักคนี่สมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น มีความลับอะไรก็กระซิบกระซาบ บอกกันได้ เพราะสมัยนั้นไม่มีใครสำคัญมากไปกว่าเพื่อนสนิทอีกแล้ว

ตอนนั้น เรื่องที่ซุบซิบกัน หัวเราะก๊ากกั๊กัน หรือตื่นตื่นหวาดเสียวกันมีอยู่สารพัดชนิด เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่เสียเหลือเกินในความรู้สึก แต่เมื่อย้อนกลับไปนึก ไกลรุ่งก็อดยิ้มไม่ได้ว่าทำไมหล่อนจึงได้รู้เพียงสาขานัดนั้น เรื่องส่วนใหญ่พอนึกมาถึงตอนนั้นแล้ว มันก็กลายเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ลินดี

ยกเว้นเรื่องเดียว ซึ่งจนบัดนี้หล่อนก็ยังไม้อาจบอกได้เต็มปากว่าเป็นเรื่องเหลวไหลเพื่อฝันของเด็กน้อย

เรื่องที่หล่อน ‘เห็น’ อย่างแปลก ๆ แล้วมันก็มาบังเอิญตรงกับความ เป็นจริงที่น่าอัศจรรย์ในตอนหลังนั้นแหละ โดยไม่มีใครอธิบายได้ว่าทำไมเหตุบังเอิญถึงเกิดอย่างพอเหมาะพอเจาะและบ่อยครั้งขนาดนั้น

ครูแก่ ๆ บางคนก็เชื่อเรื่องโหราโบราณอย่างฝังใจ เคยออกปากโดยไม่ได้ตั้งใจจะให้หล่อนได้ยิน แต่เด็กหญิงไกลรุ่งก็แอบไปได้ยินเข้าจนได้

“เด็กคนนี่แกมีอะไรของแกนะ จะเรียกว่าลางสังหรณ์ก็ไม่ใช่ แต่จะว่า

โกหกก็ไม่ใช่นะ”

“จะยังงี้ก็เถอะ พี่” ครูประจำชั้นของหล่อนตอบอย่างไม่ค่อยสบายใจ  
นัก “หนูต้องทำอะไรๆ ไม่เอออวยไปด้วย ไม่งั้นเดี๋ยวจะเพ้อเจ้อไปกันใหญ่”

“ดีแล้วละ” ฝ่ายแรกเห็นด้วย “ถึงยังงี้มันก็ไม่มีเหตุผลมารองรับ...  
พูดกันมาก ๆ แกจะกลายเป็นตัวประหลาดไป บอกให้ใกล้รุ่งสงบปากสงบคำ  
ไว้ละดีแล้ว รู้อะไรเห็นอะไรก็ไม่ต้องพูดออกมา”

ใกล้รุ่งทำความเข้าใจได้กับตัวเองว่า หล่อนจะต้องไม่พูด ไม่เอ่ยถึง  
เรื่องบางเรื่องอีกต่อไป ถึงหล่อน ‘รู้’ ถึงหล่อน ‘เห็น’ ราวกับมีภาพปรากฏขึ้น  
ตรงหน้า หล่อนก็จะต้องไม่พูด และทำเป็นไม่รู้เรื่องใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อหล่อน  
จะได้ไม่ถูกรุดู และไม่เป็นที่ ‘ตัวประหลาด’ ในสายตาของเพื่อนๆ

ก็มีแต่มธุรีเท่านั้นที่ยังเชื่อมั่นในตัวเพื่อนรัก คอยฟังความลับที่เด็กหญิง  
ใกล้รุ่งกระซิบกระซาบให้ฟัง แล้วสวดสาบานว่าจะไม่เล่าให้ใครฟังทั้งสิ้น

“ตัวเล่าให้ใครฟังไม่ได้ละ ไม่งั้นครูเค้าจะส่งเราไปอยู่โรงพยาบาล  
โรคจิต”

เวลาผ่านไป จากวัยเด็กเข้าสู่วัยสาว ‘ความลับ’ ก็ค่อยๆ เลื่อนไป  
เมื่อถูกแทนที่ด้วยความสนใจอย่างอื่นตามประสาสาวรุ่น มีเรื่องของความ  
สวยงาม เรื่องของกีฬาและเรื่องของเพื่อนต่างเพศคนนั้นคนนี่เข้ามาให้  
หัวเราะก๊ากกักัน ซุบซิบกันเป็นความลับ จนใกล้รุ่งเองเกือบจะทำได้ว่า  
ตอนเด็กๆ นั้นหล่อนเป็นเพียงเด็กที่เพ้อฝันเก่งเท่านั้นเอง

จนกระทั่งไปศึกษาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา วันหนึ่ง ขณะเดินผ่านชั้นล่าง  
ของอาคารห้องสมุด ก็เห็นป้ายประกาศแผ่นหนึ่งชวนให้ไปฟังการปาฐกถา  
พิเศษจากอาจารย์แห่งมหาวิทยาลัยดัก รัฐนอร์ทแคโรไลนา ซึ่งอยู่ห่างจาก  
รัฐของหล่อนลิบลับ

หญิงสาวยังจำชื่อหัวข้อการบรรยายนั้นได้จนทุกวันนี้

‘Extra-sensory Perception After Sixty Years’

ใกล้รุ่งยังจำได้ว่าหล่อนฉงนสนทนงที่จจนต้องหันไปถามเพื่อนสาวชาว  
อเมริกัน ผู้เดินมาหยุดอ่านป้ายประกาศนั้นอยู่พอดี

“ลินดา อะไรคือ Extra-sensory Perception”

ลินดา ยกไหล่เล็กน้อย ตามความเคยชิน

“มันก็คือประสาทสัมผัสพิเศษที่เขาเชื่อกันว่าคนบางคนมีไม่เล่า อย่างบางคนอาจจะติดต่อกับวิญญาณได้ บางคนเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าในอนาคต บางคนก็เห็นว่าอะไรฝั่งซ่อนอยู่ที่ไหน...มีเยอะเยอะ ฉันพูดไม่หมดหรอก”

“คนอเมริกันเชื่อเรื่องนี้กันด้วยหรือ ฉันคิดว่าเทคโนโลยีก้าวหน้าเสียจนไม่มีใครเชื่อเรื่องพรรคนี้อีกแล้ว”

“คนอเมริกันตั้ง 80 เปอร์เซ็นต์อ้างว่าตัวเองเคยมีประสบการณ์เรื่องจิตวิญญาณมาแล้ว” ลินดาแย้ง หล่อนคะยั้นคะยออย่างเห็นเป็นเรื่องสนุกกว่า “ก็ไม่เสียหายอะไรนี่ถ้าเธอจะเข้าไปฟัง เคลลี”

เคลลีคือชื่อใหม่ของไกล์รุ่ง เพื่อนร่วมห้องตั้งให้หล่อนด้วยเหตุผลง่าย ๆ ว่า ชื่อไกล์รุ่งเรียกยากเกินไปสำหรับลินดาอเมริกัน

ลินดาพูดต่อไปว่า

“ถ้าเธอพร้อมจะเสียค่าบัตรสองดอลลาร์ คนพูดเป็นโปรเฟสเซอร์จากมหาวิทยาลัยตุ๊ก ที่นั่นเขาค้นคว้าเรื่องนี้กันโดยเฉพาะ คงจะน่าเชื่อถือได้บ้าง...ไม่มากก็น้อย”

“หมายความว่ายังไง ไม่มากก็น้อย”

ลินดาเป่าหมากฝรั่งในปากออกมาเป็นลูกโป่งกลม หล่อนหัวเราะแล้วตอบอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องน่าสนใจ

“ก็หมายความว่า...บางคนอาจจะเชื่อ บางคนอาจจะไม่เชื่อ ส่วนฉัน...ขอบอกว่าฉันเชื่อ...แต่ไม่สนใจจะรู้”

“ทำไม” ไกล์รุ่งถามอย่างพิศวง

ลินดา ยกไหล่อย่างเริ่มจะเบื่อการพูดจาตอบโต้ขึ้นมาว่า

“เพราะมันไม่เกี่ยวอะไรกับการดำเนินชีวิตของฉันเลยนะซีเคลลี ถึงฤดูปีศาจจะมีจริง มันก็ไม่ทำให้ฉันเหน็ดเหนื่อยลงจากเรียนกับ ดร. แอชเนอร์ซักหน่อย รู้ไหมว่าแกให้คะแนนรายงานฉันเท่าไร...ให้ D เธอคิดดู...แปลว่าฉันต้องตะเกียกตะกายไปทำรายงานเพิ่มอีกชิ้นก่อนปลายเทอม ไม่งั้นก็

สอบตกวิชาแก...อีตาผี ฉันยินดีจะเจอปีศาจทั้งโลกมากกว่าเจอแกซะอีก!”

เป็นอันว่าใกล้รุ่งซื้อบัตรเข้าไปฟังการบรรยายพิเศษในตอนค่ำวันเสาร์ เพียงผู้เดียว หาเพื่อนไปด้วยไม่ได้ แต่มันก็คุ้มกับเงินสองดอลลาร์จนเหลือจะคุ้ม หลอนเพิ่งประจักษ์ว่า...หลอนไม่ได้เป็น ‘ตัวประหลาด’ อย่างที่เคยฝังใจอยู่ตลอดมา

คนอีกเป็นจำนวนมากทั่วโลกมีประสบการณ์บางอย่างคล้ายคลึงกับหลอน เรื่องเหล่านี้มีหลักฐานเชื่อได้ และหาคำอธิบายได้อย่างเป็นเหตุเป็นผล ไม่ใช่เป็นเพียงคำตอบสั้นๆ ที่หลอนไม่รู้ว่าเป็นอะไร อย่างเช่นหลอนแอบได้ยินครูปุดถึงหลอน

‘จะว่าลางสังหรณ์ก็ไม่ใช่ โทหกก็ไม่ใช่เน...’

พอถึงวันปิดเทอมช่วงฤดูร้อน ใกล้รุ่งก็ซื้อบัตรโดยสารเครื่องบินในประเทศ ดันดันไปถึงมหาวิทยาลัยดุกในรัฐนอร์ทแคโรไลนา ทั้งที่ไม่เคยเดินทางคนเดียวไปยังสถานที่ที่หลอนไม่รู้จักมาก่อน

หลอนเขียนจดหมายไปนัดไว้ล่วงหน้า พอไปถึงจึงได้รับความสะดอกสบายพอสมควรจากอาจารย์ผู้ตอบจดหมายหลอนและเป็นคนเดียวกับที่เคยมาบรรยายที่มหาวิทยาลัยนั่นเอง

ใกล้รุ่งใช้เวลาหลายวันกับการทดสอบ ซึ่งหลอนก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาทดสอบเพื่อให้ได้ผลอย่างไร

หลอนยังจำคำตอบจากศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยดุกหลังจากการทดสอบหลอนแล้วว่า

“คุณเป็นคนมีสัมผัสที่หกอย่างแน่นอน”

“หมายความว่าดิฉันไม่ได้คิดไปเองอย่างนั้นหรือคะ” หญิงสาวยิ้มเพื่อความแน่ใจ ทั้งที่ใจก็รู้คำตอบอยู่แล้ว

“ไม่ได้คิดไปเองอย่างแน่นอน จากการทดสอบ คุณผ่านถึง 99 เปอร์เซ็นต์ นับว่าเป็นสถิติที่สูงมากที่สุดรายหนึ่งที่เราได้บันทึกไว้”

ใกล้รุ่งนั่งมองศาสตราจารย์ชาวอเมริกันร่างสูงผอม แวนนาเตอะคนนั้นอยู่อึดใจ แวตตาลหลอนใสสว่างด้วยความยินดีในตอนแรก แต่แล้ว

เริ่มมีเมฆหมอกแห่งความฉงนสนเท่ห์มาบัง

“แล้วดิฉันจะทำอะไรต่อไปดีล่ะคะ”

ชายวัยกลางคนชะโงกตัวข้ามโต๊ะมาตบหลังมือหญิงสาวเบาๆ ยิ้มให้  
อย่างปลอบโยน

“คุณก็กลับไปเรียนหนังสืออย่างเดิม...แล้วอย่าให้เรื่องนี้รบกวนจิตใจคุณ  
จนกระทั่งสูญเสียความมั่นใจในตัวเอง”

“แต่...” หญิงสาวร้องออกมา ออกจะผิดหวัง “หลังจากที่ดิฉันได้  
ค้นพบว่า ตัวเองมีบางอย่างที่...พิเศษ คุณก็แนะนำให้ดิฉันลืมมันเสียอย่างนั้น  
หรือคะ”

แวตตาลหลังแวนของอาจารย์ชาวอเมริกันบอกความเห็นอกเห็นใจ ไกลรุ่ง  
อดคิดไม่ได้ว่า เขาทำท่าเหมือนจิตแพทย์กำลังปลอบประโลมคนไข้โรคประสาท  
ซึ่งไม่ทำให้หล่อนรู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย

“ขอให้คุณเข้าใจก่อนว่าคุณสมบัติข้อนี้มีสองขั้นตอนด้วยกันคือ  
ขั้นแรก คุณต้องแน่ใจเสียก่อนว่ามันมีจริง แต่มนุษย์ก็อาจมีสัมผัสที่หก  
ได้บางครั้ง หรือบางเรื่อง แต่ก็ไม่สม่ำเสมอ บางเวลายมันก็อาจจะหายไป  
หรือบางเวลายมันก็หลอกเราให้เราหลงผิดได้ ไม่มีข้อตายตัวว่าคุณจะมีสัมผัส  
ที่หกไปเสียทุกเรื่องทุกเหตุการณ์ ขั้นที่สองคือ มันขึ้นอยู่กับตัวคุณแล้วละว่า  
คุณจะทำมันไปทำอะไร เพราะมันเป็นความพิเศษที่อาจจะกลายเป็นผลดีกับ  
ชีวิตคุณก็ได้ เป็นผลร้ายกับชีวิตคุณก็ได้ หรืออาจจะไม่บันดาลผลอะไรกับ  
ชีวิตคุณก็ได้...ไม่จำเป็นว่าคนที่สัมผัสที่หกจะมีชีวิตที่ประสบผลสำเร็จ  
กว่าคนที่ไม่มี และที่น่าเศร้าใจคือ...คนบางคนไม่สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับ  
สัมผัสที่หกของเขาได้ ชีวิตของเขาก็จบลงแบบโศกนาฏกรรม”

ไกลรุ่งจำได้ว่าหล่อนแทบจะลุกขึ้น เดินออกจากห้องทำงานของเขา  
ไปเสียเดี๋ยวนั้น หากความอยากรู้อยากเห็นมากกว่า หล่อนจึงสงบสติอารมณ์นับหนึ่ง  
ถึงสิบแล้วถามว่า

“แล้วคนอื่น ๆ ที่เขามีสัมผัสที่หก เขาเอาไปทำอะไรกับชีวิตของเขา  
บ้างล่ะคะ”



อีกฝ่ายยิ้มอย่างใจเย็น...ซึ่งใกล้รุ่งก็อดรู้สึกอีกไม่ได้นั่นแหละว่าเขายิ้มเหมือนกำลังรักษาพยาบาลจิตใจหล่อนอยู่ไม่มีผิด

“ทุกคนถามผมแบบนี้แหละ แล้วผมก็จะตอบว่า...คุณอย่าเพิ่งไปรีบร้อนผลิผลลามาด้วยความรู้ข้อใหม่นี้ แต่ขอให้เก็บไว้กับตัว แล้วค่อยๆ สังเกตว่ามันจะมีผลอย่างไรกับชีวิตคุณบ้าง วันใดวันหนึ่ง มันจะบอกคุณเองว่าคุณควรจะเก็บมันไว้ หรือว่าลืมมันเสียรู้แล้วรู้รอด”

“หมายความว่า...คุณเองก็ไม่รู้” ใกล้รุ่งจ้องหน้าเขา

“ไม่มีใครรู้ได้แม้แต่ตัวคุณเอง” อีกฝ่ายยกไหล่ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นกิริยาธรรมดาของชาวอเมริกัน “คุณไม่ได้นับถือศาสนาเดียวกับผม ความเชื่อของเราแตกต่างกันไป แต่ถ้าให้ผมพูดถึงความเชื่อของผม ผมก็ชอบบอกว่ามันเป็นพรสวรรค์ประเภทหนึ่งซึ่งพระเจ้าประทานมาให้คุณ คล้ายๆ กับพระองค์ประทานดนตรีมาให้เบโธเฟนหรือโมซาร์ท จิตรกรรมให้แวนโก๊ะ หรือคณิตศาสตร์และฟิสิกส์ให้ไอน์สไตน์ แต่ไม่ได้หมายความว่าชีวิตคุณจะประสบความสำเร็จมากกว่าคนทั่วไป มันขึ้นอยู่กับตัวคุณด้วยว่าคุณจะเอามันไปทำอะไร...ให้สร้างสรรค์หรือว่าทำลาย!”

เมื่อพลบค่ำเข้ามาเยือน แสงไฟสว่างก็พรายขึ้นทุกหนทุกแห่ง แต่ว่ามองดูพวว่าเป็นดวงเพระาหมอกมัวๆ เลื่อนลงต่ำปกคลุมตัวเมืองไว้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นฤดูหนาว อากาศหนาวเย็นลงกว่าตอนกลางวันจนรู้สึกทันทีที่ดวงอาทิตย์ลับดวงลงไป

ใกล้รุ่งเปลี่ยนจากแพนต์สูทที่สวมตอนเดินทาง มาเป็นกางเกงขายาวสีเนื้อ และเสื้อไหมพรมถักตัวใหญ่ ลวดลายสีน้ำตาลแกมทอง ผิวหน้าสะอาดบางดูคล้ายกับเด็กสาววัยรุ่นเมื่อปราศจากการแต่งแต้ม แม้มริมฝีปากก็เป็นสีชมพูใสตามธรรมชาติ มธุริมองเพื่อนแล้วออกปากชมว่า

“รุ่งเหมือนเดิมนะ พอไม่แต่งหน้า ไม่แต่งตัวอะไรแล้ว มองดูเหมือนเด็กสิบเจ็ดสิบแปดนั่นแหละ”

“แสดงว่ายังไม่แก่” ใกล้รุ่งหัวเราะ แบมือไปตรงหน้าเพื่อน “ขอ

กฤษณา จะขับรถให้เอาไหมจ๊ะ”

“อย่าเลย ไอ้กระต่ายแกตัวนี้มันไวใจไม่ได้” มธุรีเดินนำหน้าออกจากบ้าน ตรงไปยังรถซึ่งจอดอยู่ริมถนนในซอย “พรุ่งนี้ว่าจะเอาไปเช็กที่อู่ซ่อมรถอีกที”

อาหารมื้อค่ำผ่านไปอย่างเบิกบานด้วยกันทั้งสองฝ่าย ที่ร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งมีข้าวซอยและขนมจีนน้ำเงี้ยวรสเยี่ยม แล้วต่อจากนั้นหญิงสาวทั้งสองก็ออกเดินเบียดฝูงชนไปตามถนนอันคลาคล่ำด้วยนักท่องเที่ยวเกือบกลืนอายบรรยากาศเมืองท่องเที่ยวนี้ไปเรื่อยๆ โดยไม่ซื้ออะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

เดินกันไปสักพัก มธุรีก็พบเพื่อนสมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยด้วยกัน เข้ากลุ่มใหญ่ ได้ความว่าส่วนหนึ่งขึ้นมาจากกรุงเทพฯ สัมทบกับฝ่ายที่เป็นคนถิ่นเดิม หลังจากอะอะทักทายกันอย่างดีอกดีใจ หล่อนก็แนะนำใกล้รุ่งให้รู้จัก

ไม่มีใครเลยไม่รู้จักพิธีกรคนสวยของรายการ ‘สร้างสวรรค์เพื่อวันหน้า’ “รุ่งเขาอยากได้เครื่องเงินไปฝากคุณแม่” หล่อนบอกเพื่อนหญิงคนหนึ่งเป็นเชิงปรึกษา “ไปที่ร้านไหนดี”

“เหอ อื่นเต๋ยออกจากที่นี่แล้วไปดูกันไหม ร้านญาติเราเอง”

ความคับคั่งของผู้คนทำให้การรวมกลุ่มกันเต็มไปด้วยความยากลำบาก เพราะไม่คนไหนก็คนนั้นแวะเถลไถลอยู่ตามร้านโน้นร้านนี้เรื่อยไป แต่ก็ไม่มีใครรำคาญ ต่างคนต่างเต็มใจจะปล่อยเวลาเพื่อพักสมองอย่างเต็มที่

เดินไปเกือบจะสุดถนน เลี้ยวเข้าทางนั้นบ้าง ทางนี้บ้าง จนกระทั่งในที่สุด เพื่อนร่วมกลุ่มก็หลุดไปแวะตามร้านต่างๆ ที่ละคน เหลือแต่ใกล้รุ่งพบตัวเองยืนอยู่หน้าร้านขายของที่ระลึกแห่งหนึ่งตามลำพัง

“อ้าว หวานไปอยู่ที่ร้านไหน” หล่อนถามตัวเอง

กำลังจะย้อนกลับไปตามทางเดิม เผอิญมองเห็นว่าสุดทางนั้นเป็นถนนสายสั้นๆ จนดูคล้ายลานจอดรถ ลึกเข้าไปแทนที่จะเป็นตึกแถว กลับเป็นแนวรั้วต้นไม้ตัดได้ระเบียบ มองเห็นแสงสว่างส่องเรืองรองออกมา

จากหลังรั้วต้นไม้่นั้นเป็นกรอบสี่เหลี่ยม คงจะเป็นหน้าต่างร้านค้าที่ดัดแปลงจากบ้าน ไม่ใช่ตึกแถว หรือมีฉะนั้นก็เป็นร้านอาหาร...ดีเหมือนกัน จะได้ดื่มอะไรแก้คอแห้งและนั่งพักขาสักครู่

ใกล้รุ่งเดินเข้าไปโดยไม่ได้ตั้งใจ รู้สึกเพียงว่ารั้วต้นไม้ั้นอยู่ห่างปากทางไปเพียงสักหนึ่งหรือสองร้อยเมตร แต่บรรยากาศช่างเงียบสงบแตกต่างจากความจอแจของตึกแถวปากทางของคนละโลก

ผ่านรั้วไม้เข้าไป มองเห็นแผ่นหินใหญ่ทอดเป็นทางเดินเล็ก ๆ ตัดเข้าไประหว่างรั้วต้นไม้สองข้าง แสงโคมปากทางทอหุ้มด้วยละอองหมอก เป็นสีรุ้งขามัว ทำให้ภาพทางเดินนั้นดูพร่านวล หลอนลึกลับเพียงหลังคาบ้านหลังใหญ่อยู่หลังรั้วต้นไม้ เหนือแสงสว่างจากหน้าต่างสี่เหลี่ยมบานใหญ่ยาวเกือบตลอดผนังด้านหน้า แต่แสงนั้นก็พร่าเลือนเหมือนบังด้วยผ้าขาวเนื้อบาง

บ้านหลังนั้นเป็นบ้านสองชั้นใต้ถุนสูง ลักษณะเท่าที่เห็นน่าจะเก่าแก่หลายสิบปี แต่ว่ารูปทรงดูแปลกตากว่าบ้านเก่า ๆ หลายหลังที่หลอนเคยเห็นในเมืองนี้ มีบันไดไม้ขนานด้วยลูกกรงทอดขึ้นสู่ชั้นบนจากทางเดินด้านหน้า ประตูทางเข้าเปิดกว้าง มองเข้าไปเห็นห้องใหญ่โล่งห้องเดียว

เสียงดนตรีแจ๊ซแจ๊ซมาจากมุมใดมุมหนึ่งของตัวบ้าน เมื่อหญิงสาวก้าวขึ้นบันไดไปสู่ห้องชั้นบน

ไม่ใช่ร้านค้า หรือร้านอาหารอย่างที่คิดในตอนแรก ห้องโล่งกว้าง เพดานสูงลิ่ว ไม่มีการตกแต่งด้วยเครื่องเรือน แต่ผาผนังทุกด้านประดับด้วยภาพวาดขนาดใหญ่เล็ก เรียงกันได้จังหวะ รวมทั้งหมดประมาณสิบภาพ

“แกลเลอรีนี่เอง” ใกล้รุ่งบอกตัวเอง แล้วหยุดกึก เมื่อรู้สึกว่เสียงของตนก้องสะท้อนกังวานไปในความเงียบของห้องกว้างใหญ่

ไม่มีใครอยู่ในสายตา แสงเรืองนวลจากโคมแก้วแบบเก่ากลางเพดานส่องจับเพียงความนิ่งสนิทของภาพเขียนแต่ละภาพ ใกล้รุ่งกวาดสายตามองอย่างผ่าน ๆ ในตอนแรก แต่แล้วความสะอูดตาก็ทำให้เปลี่ยนความตั้งใจจะหันหลังกลับไปลงบันไดไป เป็นสาวเท้าออกเดินช้า ๆ สำรวไปที่ละภาพ